

РЕШЕНИЕ

№ 545

гр. София, 28.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 15.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3401** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, и сл. от АПК във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. Е. В., [ЕГН] против Заповед № АС 363 от 21.02.2012 г. издадена от началника на група АНД при ОПП - СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за срок не повече от шест месеца, считано от 18.02.2012", на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че мярката е незаконосъобразна, поради това, че заповедта не е мотивирана, при издаването ѝ административният орган е допуснал нарушение на закона и на процесуалните правила; оспорват се фактическите констатации в заповедта и АУАН, съставен на 18.02.2012 год. Искане се отмяна на атакуваната заповед.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разности.

Административен съд, С. град, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на атакувания индивидуален административен акт, с пряк интерес от оспорването му. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично, срещу подпис на 13.03.2012 г., като оспорването е извършено

на 14.03.2012 г. в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО.

Разгледана по съществото на спора и след проверка на атакувания акт съгласно правилото на чл. 168 от АПК, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган - началника на група АНД при Отдел "Пътна полиция" - СДВР, който в качеството му на ръководител на този отдел е надлежно оправомощен да прилага мерките по Закона за движение по пътищата съгласно Заповед № Из-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи /стр.13/.

При издаването на заповедта е спазена предписаната от закона писмена форма, като съдържанието ѝ отговаря на изискуемото се такова по чл. 59 от АПК.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Спорът е относно материалната законосъобразност на наложената ПАМ.

В конкретния случай спрямо С. Е. В. е постановена мярката по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП за това, че на 18.02.2012 г. управлявал лек автомобил "Шкода О." с контролен номер С9943 ВС в жк Д. до блок 506 към блок 509 след видима употреба на алкохол, като отказва да бъде изпробван с техническо средство А.. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване № 0308907, връчен му на 18.02.2012 год в 03,00 часа, с което се уведомявал, че следва до 03,45 часа на същия ден да се яви в Първа градска болница за медицинско изследване. Върху талона е отбелязана констатацията на свидетеля Я. В. А., че С. Е. В. е отказал да получи талона за медицинско изследване. За констатираното нарушение е съставен АУАН № 814905 от 18.02.2012 г. Въз основа на съставения акт и доказателствата по административната преписка е издадена и оспорената заповед от началника на група АНД при ОПП - СДП.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП принудителната административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач" се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения и в случаите на отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят оспорва обстоятелството, че е управлявал автомобил след употреба на алкохол на посоченото в заповедта място и време. В тази насока бяха допуснати гласни доказателствени средства - разпита на свидетелите И. Г. Г. - акто съставител и А. И. В. - съпруга на жалбоподателя, както и писмени доказателствени средства - докладна записка от ст. полицай Н. А., докладна записка от полицай И. В. и сведение от Ц. К.. От показанията на свидетеля Г. се установява, че извършили проверка на автомобила, управляван от жалбоподателя, тъй като управлявал с висока скорост и не спрял на знак Стоп на кръстовище в жк Д.. Въпреки подадения звуков и светлинен сигнал той продължил своето движение и пред блок 516 спрял на паркинга, където щял да предизвика ПТП с друг спрял автомобил. При проверката след поискване на документите и изискване да бъде изпробван за алкохол водачът слязъл, заключил автомобила си и казал, че не е управлявал автомобила, а същият е бил паркиран на паркинга. Г. извикал патрул с техническо средство, за да бъде изпробван В., но и пред тях последният отказал да бъде изпробван с техническо средство. Свидетелят му

съствил акт,но В. оказал да подпише и акта,отказъл да вземе и талона за медицинско изследване в I градска болница.Отказът бил удостоверен с подписа на свидетел –лице,което се намирало в автомобила,който щял да бъде блъснат от жалбоподателя.След като минало всичко дошла някаква жена с друг бивш колега с искане да бъде опростен.От показанията на свидетелката В.,се установява,че вечерта след полунощ през февруари 2012год съпрузите се прибирали към дома си.В. не бил употребил алкохол.След като паркирали перпендикулярно на другите коли,поради натрупания сняг съпругът ѝ видял патрулна кола и той се върнал към тях.Те му поискали документите-полицайте били четирима.Съпругът ѝ бил извън автомобила,когато разговарял с полицаите.Съдът кредитира показанията на свидетеля Г. като обективни и логични,съответстващи на останалите писмени доказателства-докладна записка от ст.полицай Н.А.,доладна записка от полицай И.В. и сведение от Ц. К..Свидетелят е незаинтерисован от изхода на спора,както се явяват и лицата,подисали докладните записки и лицето Ц. К.. Фактите,които се установяват от тези писмени доказателства са непротиворечиви-а именно,че В. е бил преследван от патрул със звуков и светлинен сигнал, и е отказал да бъде изпробван с техническо средство/след като първоначалния патрул е извикал друг такъв- в който е участвал и Н.А./ и е отказал да получи талон за медицинско изследване.Напротив показанията на свид.В. съдът не кредитира,тъй като непослователни,не кореспондират с останалите доказателствени средства и са заинтерисовани.От тези факти по безспорен начин се установява,че жалбоподателя е извършил нарушение на чл.174 ал.3 от ЗДвП.Следователно са налице всички материалноправни предпоставки за прилагане на временната принудителна административна мярка по отношение на жалбоподателя В..В конкретния случай,това което жалбоподателят твърди конклюдентно в жалбата си е,че полицейските служители са упражнили превратно правомощията си и са злоупотребили с властта, с която разполагат.Съдът намира,че принципно при упражняване на правомощията си държавните служители действат добросъвестно,доколкото друго не се установява от доказателствата по спора.Така е и в конкретния случай.Ако полицейските служители са действали в нарушение на правилата за извършване на проверка на жалбоподателя,единственият начин същият да ги опровергае е било да им окаже съдействие и да бъде изпробван с техническо средство и да получи талона за медицинско изследване и да отиде и да извърши същото.Това е така,тъй като неговата съпруга твърди,че същият не е употребил алкохол-от какво би се притеснявал водач ,за да откаже да бъде изпробван с техническо средство за наличието на алкохол/за което е повикан и друг патрул-свид.В. твърди,че на проверката е имало четирима полицаи/,ако в действителност не е употребил алкохол.Какво би могло да притесни водач на МПС да даде кръв за медицинско изследване,ако в действителност не е употребил алкохол-и в двата случая ако неговите твърдения са верни-както техническото средство,така и медицинската експертиза биха доказали по безспорен начин правотата му и така биха доказали неговата теза-че не е употребявал алкохол и че не управлявал автомобила.Всъщност жалбоподателя с отказа си да бъде изпробван с техническо средство и да отиде на медицинско изследване сам се е поставил в невъзможност да докаже тезата си.

Неоснователно е и оплакването за нарушение на материално правните изискавания за съсктавянето на заповедта за ПАМ.Съгласно чл.3 ал.1 от Наредба № 30/2001год за реда за установяване на употребата на алкохол или друго упойващо вещество от

водачите на МПС- В съставения акт за установяване на административно нарушение за констатиране на употребата на алкохол или друго упойващо вещество актосъставителят вписва часа и начина на извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство и видимото състояние на водача/последното изрично е посочено в АУАН № 814905/18,02,2012/.При съставянето на акта за административното нарушение при констатиране на концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда или друго упойващо вещество, длъжностното лице от съответната служба за контрол по Закона за движението по пътищата (ЗДвП) попълва и талон за медицинско изследване (приложение № 1) в три екземпляра - първият екземпляр за водача, вторият се прилага към акта, а третият остава за отчет. Длъжностното лице от службите за контрол връчва на водача срещу подпис талона за медицинско изследване, като вписва:

1. лечебното заведение, в което той следва да се яви;
2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населено място. Крайният срок за явяване на водача за медицинско изследване се определя от длъжностното лице от службите за контрол в зависимост от отдалечеността на лечебното заведение и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. Приложен правилно е и чл. 6 от Наредбата в случай на отказ да даде кръв за изследване употребата на алкохол и/или друго упойващо вещество от водача се установява въз основа на показанията на техническото средство.Т.е от изложените обстоятелства е видно,че процесуалните правила по съставянето на АУАН,констатирането на алкохол в кръвта на В. и издаването на оспорената Заповед за налагане на ПАМ са спазени и изложените в жалбата доводи в тази насока се явяват неоснователни.Липсва и неопределеност на срока за налагането й,тъй като административния орган е посочил дословно текста на цитираната като основание за налагането й разпоредба на чл.171 ал.1 т.1 б.б от ЗДП и е зачел времето от 18,02,2012год до решаване на въпроса за отговорността.

С оглед на всичко изложено се налага краен извод, че оспорената заповед е законосъобразна и че не са налице пороци по чл. 146 от АПК, които да обосноват нейната отмяна. Принудителната административна мярка е наложена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административната процедура и в съответствие с материалния закон чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП и неговата цел -да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустанови извършването на административни нарушения до решаване въпроса за отговорността на С. Е. В., но за не повече от 6 месеца. С оглед на това подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С. град, I отд., 13 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е. В.,[ЕГН] против Заповед № АС 363 от 21.02.2012 г. издадена от началника на група АНД при ОПП - СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на

свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността ,но за срок не повече от шест месеца,считано от 18,02,2012", на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

ОСЪЖДА С. Е. В.,[ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноски по делото, на основание чл. 143, ал. 4 АПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: